

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **A. N. T. Y.**, narozená ..., IČO: ...,
místem podnikání Z. F. 2708/73, M.,
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Michaellem Kisem,
sídlem Kostnická 2916/16, 430 03 Chomutov,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 138465/2015-620000-12,
č. j. 8494-2/2017-900000-304.8,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 138465/2015-620000-12, č. j. 8494-2/2017-900000-304.8, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. 157898/2016-620000-12, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 80 000 Kč, dále propadnutí níže vymezených tabákových výrobků a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč za správní delikt, jehož se dopustila jednáním vymezeným pod bodem:

I. výroku podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o spotřebních daních účinný do 31. 12. 2014“), tím, že nejméně dne 10. 12. 2014 na daňovém území České republiky ve skladových prostorech přilehlých k její provozovně nacházející se na adrese „X“ (dále jen „provozovna“), umožnila skladování 20 kusů cigaret obchodní značky „Classic Red“ opatřených běloruskými tabákovými nálepkami, 60 kusů cigaret obchodní značky „Marble Royal“ bez tabákových nálepek, 160 kusů cigaret obchodní značky „Brendal“ bez tabákových nálepek, 400 kusů cigaret obchodní značky „Jin Ling“ opatřených ukrajinskými tabákovými nálepkami, 460 kusů cigaret obchodní značky „Chorticia Red“ (psáno azbukou) opatřených ukrajinskými tabákovými nálepkami, 480 kusů cigaret obchodní značky „Classic Red“ opatřených ukrajinskými tabákovými nálepkami, 520 kusů cigaret obchodní značky „NZ Black“ bez tabákových nálepek, 840 kusů cigaret obchodní značky „Fest Blue“ opatřených běloruskými tabákovými nálepkami, 1 240 kusů cigaret obchodní značky „Marble Red“ bez tabákových nálepek, 1 260 kusů cigaret obchodní značky „Classic Blue“ opatřených ukrajinskými tabákovými nálepkami, 1 320 kusů cigaret obchodní značky „Marlboro Red“ bez tabákových nálepek, 4 100 kusů cigaret obchodní značky „Fest Red“ opatřených běloruskými tabákovými nálepkami, 5 200 kusů cigaret obchodní značky „Fest Red“ bez tabákových nálepek, 6 720 kusů cigaret obchodní značky „Jin Ling“ bez tabákových nálepek, 8 020 kusů cigaret obchodní značky „NZ Gold“ bez tabákových nálepek, 12 400 kusů cigaret obchodní značky „Marble“ bez tabákových nálepek, 25 800 kusů cigaret obchodní značky „Fest Blue“ bez tabákových nálepek, 66 balení tabákové směsi obchodní značky „Golem“ o celkové váze 7,540 kg bez tabákových nálepek a 89 balení tabákové směsi obchodní značky „Caesar“ o celkové váze 14,685 kg bez tabákových nálepek, tj. celkem 69 000 kusů cigaret a 22,225 kg tabáku, které nebyly označeny tabákovými nálepkami ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních účinného do 31. 1. 2014, a současně umožnila jejich prodej,

II. výroku podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 6. 2015 (dále jen „zákon o spotřebních daních účinný do 30. 6. 2015“), tím, že nejméně dne 13. 5. 2015 na daňovém území České republiky ve výše vymezené provozovně umožnila skladovat 40 kusů cigaret obchodní značky „Route 66 100's“, 80 kusů cigaret obchodní značky „Red & White Menthol“, 80 kusů cigaret obchodní značky „Viceroy Red“, 100 kusů cigaret obchodní značky „Marlboro Red“, 100 kusů cigaret obchodní značky „Benson & Hedges Pink Saphirre“, 120 kusů cigaret obchodní značky „Marlboro Gold“, 120 kusů cigaret obchodní značky „Marlboro Gold Touch“, 140 kusů cigaret obchodní značky „Viceroy Blue 100's“, 180 kusů cigaret obchodní značky „Camel Active Double“, 200 kusů cigaret obchodní značky „L&M Red Label“, 220 kusů cigaret obchodní značky „Philip Morris“, 340 kusů cigaret obchodní značky „Route 66“, 400 kusů cigaret obchodní značky „Camel“, 460 kusů cigaret obchodní značky „L&M Forward“, 480 kusů cigaret obchodní značky „Chesterfield Red“, 580 kusů cigaret obchodní značky „Chesterfield Blue“ a 720 kusů cigaret obchodní značky „Red & White Red 100's“, tj. celkem 4 360 kusů cigaret, které byly označeny tabákovými nálepkami odpovídajícími sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně, tedy ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považovaných za neznačené tabákové výrobky.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě ke skutku popsanému ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že správní orgán dospěl k nesprávnému závěru o tom, že předmětné cigarety byly nalezeny v místě odpovídajícím skladovacím prostorům její provozovny a že žalobkyně o nich věděla. K tomu jmenovaná podotkla, že k vlastnictví předmětných cigaret se doznal její manžel K. P., narozený 1957, jenž byl za toto jednání odsouzen trestním příkazem. Ve výrokové části příkazu je uvedeno, že cigarety byly nalezeny v nebytovém prostoru v přízemí na chodbě domu naproti provozovně žalobkyně, rovněž v obžalobě předcházející vydání příkazu se konstatuje, že žalobkyně se k věci vyjádřila tak, že s ní neměla nic společného a o cigaretách nevěděla. Z tohoto důvodu se jmenovaná neztotožňuje s posouzením správního orgánu I. stupně, že cigarety byly uskladněny skutečně ve skladovacích prostorách její provozovny, když i tento sám konstatoval, že dané prostory se nacházejí naproti ní. Správního deliktu se tedy nemohla dopustit, neboť uvedené skladovací prostory nejsou součástí její provozovny, pouze se nalézají v nemovitosti vlastněné manželem žalobkyně.
3. Ke skutku popsanému ve výroku II. prvoinstančního rozhodnutí žalobkyně namítla, že předmětné cigarety zcela legálně nakoupila v době, kdy byly řádně opatřeny platnými tabákovými nálepkami. V mezidobí však došlo ke změně sazby daně, a jí tak v provozovně zůstaly cigarety, jež nestačila do zákonem uložené doby prodat. Její jednání tak nelze označit jako úmysl prodávat neznačené cigarety či krátit daňovou povinnost. Protože se na jmenované tabákové výrobky hledělo jako na neznačené od 1. 3. 2015 a ke kontrole došlo dne 13. 5. 2015, tj. zhruba dva měsíce po uplynutí zákonné lhůty, má žalobkyně za to, že se ze strany správního orgánu I. stupně při posuzování jejího deliktu jednalo o přepjatý formalismus, zvláště za situace, kdy ke zvýšení sazby daně došlo o pouhých 0,10 Kč. S ohledem na to jmenovaná dovozuje, že nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu, neboť její jednání nevykazuje potřebný stupeň společenské škodlivosti, když jí způsobená škoda byla toliko nepatrná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobkyně užívá shodnou argumentaci tvrzené nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako v odvolacím řízení. Protože se již s uvedenými námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí, v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění a na svém stanovisku i nadále trvá. Dále doplnil, že při místním šetření zpřístupnila uvedené skladovací prostory ke kontrole sama žalobkyně, nikoliv její manžel, jenž se dostavil až později. Není přitom rozhodující, na jakou osobu bylo vedeno jejich vlastnictví.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 12. 2014 provedl správní orgán I. stupně prostřednictvím pověřených osob místní šetření v provozovně žalobkyně, o němž sepsal protokol. Dle uvedené listiny bylo při prohlídce přilehlého skladu provozovny nalezeno větší množství neznačených tabákových výrobků a tabáků určených ke kouření. Žalobkyně do protokolu potvrdila, že o jejich uskladnění ví, není ale jejich vlastníkem – tím je její manžel K. P., narozený „X“. Jmenovaný následně vlastnictví výrobků potvrdil a dále uvedl, že je prodává zákazníkům, pakliže je při nákupu v provozovně žalobkyně vyžadují. Současně však nedoložil žádný doklad prokazující jejich zdanění či oprávněné nabytí za ceny bez daně.
8. K prokázání skutečností zjištěných při místním šetření byla též ze strany správního orgánu pořízena fotodokumentace. Z ní je zřejmé, že zmíněné tabákové výrobky byly v jednotlivých nebytových prostorech uskladněny i spolu s dalším zbožím – jednalo se zejména o nápoje a různé pochutiny.
9. Dne 13. 5. 2015 provedl správní orgán I. stupně prostřednictvím pověřených osob další místní šetření v provozovně žalobkyně, o němž sepsal protokol. Dle uvedené listiny bylo při prohlídce prodejních regálů a přilehlých prostor provozovny nalezeno celkem 4 360 kusů cigaret různých značek značených tabákovou nálepkou České republiky s označením kódu série – písmeno „O“ představující sazbu daně platnou do 30. 11. 2014, tedy nálepkou odpovídající sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně. K dotazu správního orgánu žalobkyně do protokolu uvedla, že je vlastníkem uvedených cigaret, které nabyla od společností FINOSA, JIP, GECCO a Philip Morris. Přestože si byla vědoma toho, že je již po datu 1. 3. 2015 nelze prodávat, dále tak činila, neboť je zmíněné společnosti nechtěly vyměnit.
10. Podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2014 i 30. 6. 2015 platí, že tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není zákonem stanoveno jinak.
11. Podle § 118c zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2014 i 30. 6. 2015 platí, že jednotkové balení cigaret určené k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající jiné než nové sazbě daně nakoupené za účelem dalšího prodeje nelze ode dne nabytí účinnosti nové sazby daně prodávat (odst. 1). Jednotkové balení cigaret určené k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně nakoupené za účelem dalšího prodeje nelze prodávat po uplynutí posledního dne druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti nová sazba daně (odst. 2). Jednotkové balení cigaret, které nelze podle odstavce 1 nebo 2 prodávat, se považuje za neznačený tabákový výrobek (odst. 3).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Podle § 135zk zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2014 i 30. 6. 2015 platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky [odst. 1 písm. a)]. Za správní delikt se uloží pokuta od 50 000 Kč do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) [odst. 2 písm. a)].
13. Podle § 135zzf zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2014 i 30. 6. 2015 platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila (odst. 1). Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (odst. 3).
14. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž správní orgány nesprávně dovodily, že tabákové výrobky vymezené pod bodem I. výroku prvoinstančního rozhodnutí se nacházely ve skladovacích prostorech provozovny žalobkyně, že jmenovaná o nich věděla a jejich skladování umožnila.
15. V uvedeném smyslu žalobkyně založila svoji procesní obranu zejména na způsobu, jakým jednak správní orgány, zejména však orgány činné v trestním řízení, definovaly místo nálezů tabákových výrobků. Shodně jako žalovaný však soud na tomto místě podotýká, že trestní řízení je nutno odlišovat od řízení správního, přičemž závěry učiněné v trestněprávní rovině a důkazy zajištěné v průběhu přípravného řízení nelze bez dalšího přejímat do řízení kontrolního. Je tedy zcela nerozhodné, jakým způsobem byla v rámci trestního či správního řízení vymezena lokalita nálezů tabákových výrobků, podstatné je pouze to, zda bylo prokázáno, že se jednalo o takové prostory, které svým charakterem odpovídaly příslušenství prodejny provozované žalobkyní. Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu šetření prováděného pověřenými osobami správního orgánu I. stupně jmenovaná nikterak nepochybovala, že by prostor nacházející se naproti její provozovně k této nenáležel, ostatně jej sama ke kontrole zpřístupnila. V opačném případě by protokol o místním šetření ze dne 10. 12. 2014 tuto informaci nepochybně obsahoval, což se však nestalo. Danou námitku tak žalobkyně užila poprvé až v odvolacím řízení před žalovaným.
16. O tom, že skladovací prostory skutečně k provozovně žalobkyně patří, tak mimo jiné svědčí i fotografická dokumentace provedená v průběhu kontroly. Bez ohledu na to, kdo je jejich skutečným vlastníkem, je totiž nepochybné, že vyjma tabákových výrobků zde byly uloženy i další věci charakteru sortimentu běžně nabízeného v prodejnách potravin, jakou je i provozovna žalobkyně – především nápojů či různých pochutin. Jen obtížně si tudíž lze představit, že by se nejednalo o sklad přínaležící k této prodejně, či že by se snad žalobkyně obdobně bránila tím, že tyto věci rovněž vlastní pouze její manžel a ona s nimi nemá nic společného. Pokud tedy dle provedeného dokazování žalobkyně bezpochyby dané prostory pro uložení sortimentu následně prodávaného v její provozovně užívá (soud obdobně jako žalovaný připomíná, že jejich umístění se nachází přímo naproti vstupu do provozovny, což správnost učiněných závěrů pouze podporuje), pak nemůže nyní tvrdit, že její součástí nejsou. Byť se v dané věci jedná pouze o řetězec nepřímých důkazů, tyto opaku – tedy že by se o příslušenství provozovny žalobkyně nejednalo – nikterak nenásvědčují. Daná námitka je tudíž nedůvodná, neboť správní orgány dospěly ke správným skutkovým a následně i právním závěrům o povaze nebytových prostor ve vztahu k provozovně žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V druhé části stejné námitky žalobkyně opětovně jako ve správním řízení argumentovala, že o existenci uskladněných tabákových výrobků nevěděla, přičemž jak vyplývá z protokolu o místním šetření, k jejich vlastnictví se následně přihlásil její manžel, který již byl za uvedené protiprávní jednání potrestán trestním příkazem.
18. Ani zde není možné obranu žalobkyně považovat za oprávněnou. Jednak, jak již soud dovodil výše, byly předmětné tabákové výrobky uskladněny v prostorách tvořících příslušenství k její provozovně, proto již jen při doplňování zboží z uvedeného skladu by se o jejich existenci musela dozvědět. Především však jmenovaná přímo do protokolu o místním šetření ze dne 10. 12. 2014 uvedla, že jejich vlastníkem je její manžel – jestliže tedy věděla, komu patří, nutně tak musela být obeznámena i s tím, že se ve skladovacích prostorách prodejny nacházejí. Nezáleží přitom, zda byla, či nebyla jejich skutečným vlastníkem, neboť skutková podstata správního deliktu dle § 135zk zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2014 i 30. 6. 2015 je založena nikoliv na vlastnictví neznačených tabákových výrobků, nýbrž na umožnění jejich skladování – tedy v daném případě potenciálně nezabránění tomu, aby manžel žalobkyně skladovacích prostor k jejich uložení využil. V tomto smyslu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85 (dostupný na www.nssoud.cz), jenž se pojmem „skladování“ zabýval. Zmíněný soud uvedl, že: „[p]ro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala ‚kvalifikovaným‘ způsobem. [...]“
19. V druhé námitce žalobkyně ke skutku vymezenému ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítala, že škoda jí způsobená v důsledku již nikoliv v době kontroly platných tabákových nálepek byla nepatrná. Tabákové výrobky totiž nakoupila zcela legálně v době, kdy měly nálepky odpovídající tehdejší sazbě daně, pouze je nestačila včas prodat a prodejce jí je již odmítl vyměnit. Podle svého přesvědčení tedy žalobkyně nejednala v nekalém úmyslu se obohatit, resp. zkrátit daňovou povinnost, s ohledem na což nemohlo dojít k naplnění materiální stránky správního deliktu.
20. Zákon o spotřebních daních označuje za správní delikt takové protiprávní jednání, jehož znaky jsou tímto právním předpisem vymezeny. V řízení o projednání správního deliktu se tedy zkoumá, zda je jednání pachatele v rozporu se zákonem z důvodu porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovených, přičemž současně je zjišťováno i naplnění formální a materiální stránky deliktu. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za správní delikt, je v běžně se vyskytujících případech schopno materiální stránku naplnit bez dalšího, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. To nicméně neznamená, že by k naplnění materiálního znaku došlo vždy, když je naplněn jeho formální znak. Pokud se totiž k okolnostem jednání přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, k naplnění materiální stránky nedojde a takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, a ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 64/2018-72 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně naplněním materiálních znaků správního deliktu zabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. V projednávané věci bylo mimo jakoukoli pochybnost zjištěno, že žalobkyně ve své provozovně umožnila skladovat cigarety označené tabákovými nálepkami odpovídajícími sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně. Tyto tabákové výrobky přitom nejen skladovala, ale i prodávala, což v protokole o místním šetření ze dne 13. 5. 2015 nejenže nepopřela, ale dokonce potvrdila s tím, že si je vědoma jejich neprodejnosti po zákonem stanoveném datu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že jejím jednáním došlo k porušení povinnosti při značení tabákových výrobků, tedy k naplnění formální stránky správního deliktu. Zároveň však lze v daném případě hovořit i o splnění podmínek pro jeho materiální stránku, neboť jmenovaná neprokázala, že by se snažila svou činností porušení, resp. ohrožení, právem chráněného zájmu společnosti na řádném výběru daní jakkoliv vyloučit. V tomto kontextu považuje soud za nutné zdůraznit, že v případě správních deliktů podnikajících fyzických osob platí princip objektivní odpovědnosti, na rozdíl od přestupků či trestných činů tudíž není zavinění v jakékoli formě hodnotícím znakem pro její posouzení. Podnikající fyzické osoby tedy odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, a jediným způsobem, jak se mohou odpovědnosti za něj vyvinut, je prokázání existence liberačního důvodu obsaženého v daném případě v § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních.
22. V tomto smyslu sice žalobkyně uvedla, že se tabákové výrobky po ukončení jejich prodejnosti neúspěšně snažila vyměnit u prodejce, od kterého je nakoupila, jak nicméně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl již žalovaný, toto své tvrzení nijak neprokázala. I v případě, že by se ale daná argumentace ukázala pravdivou, žalovaný správně dovodil, že jmenovaná nadále žádné další kroky k vyloučení porušení své zákonné povinnosti nepodnikla, naopak výrobky i poté ve své provozovně skladovala a s ohledem na jejich umístění v prodejních regálech a přilehlých prostorech provozovny pravděpodobně prodávala. Za této skutkové situace pak dle soudu není rozhodné, že nemusela chtít vědomě krátit daňovou povinnost, ani to, že by případná žalobkyní způsobená škoda byla s ohledem na nízký nárůst spotřební daně o 0,10 Kč toliko nepatrná. Následnou kontrolu ze strany pověřených osob správního orgánu I. stupně tudíž nelze – jako to učinila žalobkyně – označit za „přepjatý formalismus“, když k ní došlo nikoliv již, ale naopak až po 2 měsících po ukončení platnosti předchozích tabákových nálepek, celkově pak dokonce po více než 4 měsících poté, kdy se sazba daně zvýšila. Žalobkyně tedy měla dostatek času na to, aby situaci týkající se zbylých tabákových výrobků řešila, což však neučinila.
23. Soud tudíž uzavírá, že ani v tomto případě správní orgány při svém posouzení nepochybily a žalovaný se dokonce se shodně uplatněnou námitkou žalobkyně vypořádal v odvolacím řízení nad jeho rámec, když uvedl, že se zabíral možností zániku odpovědnosti jmenované za přezkoumávaný skutek, dospěl však k závěru, že tento postup není s ohledem na její následnou nečinnost na místě. I daná námitka je tedy nedůvodná.
24. Vzhledem k výše uvedenému je podle názoru soudu nepochybné, že žalobkyně v obou případech naplnila veškeré znaky skutkové podstaty správního deliktu spočívajícího v uskladnění nebo prodeji neznačených tabákových výrobků ve smyslu § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, přičemž současně neprokázala, že by v daném případě ze stanovené odpovědnosti existovaly důvody pro její liberaci. Zároveň soud nedospěl ke zjištění, že by kterékoli tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně bylo důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.